

μένα ἄγραφα δὲν γίνονται). 2) Ἀποκλήρος Μακεδ. (Καστορ.): *Εἶνι ἀπογράφτους αὐτός*. Πβ. ἀπογόνι 3.

ἀπογράφω λόγ. σύνηθ. καὶ δημῶδ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. κ.ά.) ἀπογράφου βόρ. ιδιῶμ. ἀπογράφτου Πόντ. (Χαλδ.)

Τὸ ἀρχ. ἀπογράφω.

1) Κάμνω καταγραφὴν ἐν καταλόγῳ προσώπων, ζώων καὶ πραγμάτων, ἐπὶ δημοσίας ἀρχῆς λόγ. σύνηθ. : *Ἦρθαν οἱ ὑπάλληλοι ν' ἀπογράψουν τοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ. Ἀπογραψαν τὰ πρόβατα - τοὺς χοίρους κττ. Ἀπόγραψαν τὰ χτήματα τοῦ τάδε*. 2) Μέσ. ἐγγράφομαί που, λογαριάζομαι ὡς τοιοῦτος ἢ τοιοῦτος Κάρπ. : Ἄσμ.

Ἄν σὲ κερδέψω, νούρι μου, ἀηδονόπουλλό μου, σκλάβος σου θεν' ἀπογραφτῶ μ' ὅλον τ' ἀρκοντικόν μου.

β) Δι' ἐγγράφου συμβολαίου ἀσφαλίζομαι Κάρπ. : Παροιμ. φρ. *Ζωντανὸς κι ἀποθαμ-μένος εἶν' ἀπογραμ-μένος* (ἐπὶ τοῦ ἐκχωροῦντος δι' ἐγγράφου συμβολαίου ἄπασαν τὴν περιουσίαν του εἰς τὰ τέκνα του ἐπὶ τῷ ὄρφ τῆς διατροφῆς καὶ περιποιήσεώς του ἐπὶ ζωῆς καὶ τῶν μετὰ θάνατον μνημοσύνων του). 3) Διαγράφω, ἐξαλείφω τι γεγραμμένον, σβήνω σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) : *Τὸν ἀπόγραψα, δὲ θέλω νὰ τὸν ξέρω πρὸς σύνηθ. Ἐγραφε κι ἀπόγραφε Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Ἐπόγραψά τον ἄσ' σὸ κατάστιχο μ' Κερασ. || Παροιμ. Ἀδειανὸς καλόγερος ἔγραφε κι ἀπόγραφε* (ἐπὶ ἀργοσχόλου) *Λευκ. κ.ά. || Ἄσμ.*

Χριστέ μ', ὅψὲ ντὸ ἔγραψες σήμερον ἀπογράφον

Τραπ. Συνών. *ξεγράφω*. β) Θεωρῶ τινα ἀνάξιον ἐμπιστοσύνης, ἀπαξιῶ Πόντ. (Τραπ.) 4) Ἀποκληρῶ τινα τῆς κληρονομικῆς περιουσίας Μακεδ. : *Τὸν ἀπόγραψι οὐ πατέρας τ' αὐτόν*. 5) Τελειώνω, ἀποπερατῶ τὴν γραφικὴν ἐργασίαν σύνηθ. : *Τώρα δὰ ἀπόγραψα τὸ γράμμα σύνηθ. || Ἄσμ.*

Τὸ γράμμα δὲν ἀπόγραψε καὶ μπατταρεῖν ἀκούει, δώδεκα βόλια τὸν τρυπᾶν καὶ λόγον δὲν ἐβγάνει

Ἡπ.

ἀπογράψιμον τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογράφω.

Διαγραφὴ, ἀπάλειψις γεγραμμένων.

ἀπογρίβωμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογριβώνω.

Τὸ νὰ ἀποκολλήσῃ, ἀποσπάσῃ τις πρᾶγμα τι ἀπὸ τινος. Συνών. *ξεκόλλημα*.

ἀπογριβώνω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γριβώνω.

Ἀποκολλῶμαι : *Ἡ πίσσα ἐπεγρίβωσεν ἄσ' σὸ δέρι μ'*. Συνών. *ξεκόλλω*.

ἀπογριζεύω Πόντ. (Τραπ.) ἀπογουρζεύω Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γριζεύω.

1) Ἐκριζῶ τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ξιζάνια πρὸς καλλιέργειαν Πόντ. (Τραπ.) 2) Κατακόπτω, κατασυντρίβω ἀχρήστους κλάδους δένδρων Πόντ. (Τραπ.) 3) Μεταφ. καταστρέφω τινὰ τελείως, ἐκ θεμελίων, ἐξολοθρεύω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) : *Καταροῦμαι κι ἀπογριζεύω σε!* (ἀπειλὴ) Τραπ. *Χτυπῶ κι ἀπογριζεύω σε!* αὐτόθ. *Ἀτώρα κρούγω κι ἀπογουρζεύω σε!* Χαλδ. *Ἐπεγριζεῦτεν ἡ γενεὰ τὸν Τραπ.*

ἀπογρίπι τό, Θήρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γρίπος.

1) Ὁ τελευταῖος κόμβος τοῦ σχοινίου τοῦ ἀλιευτικοῦ γρίπου, εἶδους ἀλιευτικοῦ δικτύου : *Ἐπέσαμε 'ς τ' ἀπογρίπι*.

2) Ἀβαθὲς μέρος θαλάσσης : *Ρίξαμε τὴν τράτα 'ς τ' ἀπογρίπι*.

Πβ. γρίπος.

ἀπόγριπος ὁ, Κύθν. Πάρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. γρίπος.

1) Εἶδος ἀλιευτικοῦ δικτύου Πάρ. Συνών. γρίπος.

2) Τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἐν τῷ γρίπῳ ἰχθύων Κύθν.

***ἀπογρυλλώνω**, πογρυλ-λῶν-νω Κύπρ. πογουρλώνω Εὔβ. (Ἀνδρων.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γρυλλώνω.

1) Τελείως γρυλλώνω, ἔχω ὀρθανοίκοις τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐξέχοντας ἐκ φόβου, ἐκπλήξεως, ἀσθενείας, νηστείας κττ. ἔνθ' ἄν. : *Ἐπογρύλ-λωσεν ποὺ τὴν νηστείαν τδαὶ τὴν ἀρρώσκιαν Κύπρ.* 2) Μετβ. προσβλέπω τινὰ βλοσυρῶς πρὸς ἐκφοβισμόν Κύπρ. : *Ἐπογρύλ-λωσεν τῶν παιδικῶν τὸ ἀντιζελόθ-θιασέν τα.*

Πβ. γρυλλώνω.

ἀπογυμνάδι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπόγυμνος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Συνήθως κατὰ πληθ., τὰ ἀπλута, ἀκάθαρτα ροῦχα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόγδυμα.

ἀπογυμνώνω λόγ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπογυμνῶ.

1) Ἐντελῶς γυμνῶνω ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀπογδύνω 1, *ξεγυμνώνω*. 2) Μεταφ. ἀφαιρῶ ἀπὸ τινος ὅ,τι ἔχει, στερῶ τελείως ἔνθ' ἄν. : *Οἱ κλέφτες ἀπογύμνωσαν τὸ σπῆτι τοῦ δεινα λόγ. σύνηθ. || Ποίημ.*

Ἡ μόδα, ἄ! ἡ μόδα, τί τσέπες ξεροτρίβει καὶ πῶς ἀπογυμνώνει καὶ ξέσκεπο καλύβι!

ΓΣουρῇ Ἀπαντ. 1, 149.

***ἀπογυναίικα** ἐπίρρ. ἀπογυναίικα Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπογυναίικος.

Καθὼς γυναῖκες, ἐπὶ ἀνδρῶν ἔνθ' ἄν. : *Ἀπογυναίικα ἐπήγαμε*.

ἀπογυναικῶνομαι Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. Μεσσ. κ.ά.) — ΓΣουρῇ Ἀπαντ. 1, 147 — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀπογυναικοῦμαι Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀπογυναικοῦμαι.

1) Μεταβάλλομαι εἰς γυναῖκα κατὰ τοὺς τρόπους καὶ τὰ ἦθη Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν. Μεσσ.) Πόντ. (Τραπ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : *Μπίτι μπίτι ἀπογυναικώθηκε αὐτὸς Ἀρκαδ. Ἀσε τον τὸν ἀπογυναικωμένο Μάν. Συνών. γυναικῶνομαι*.

2) Καταντῶ ἔρμαιον, ὑποχείριος γυναικὸς Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μεσσ.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. : *Αὐτὸς ἀπογυναικώθηκε Μεσσ.* 3) Νυμφεύομαι ΓΣουρῆς ἔνθ' ἄν. : Ποίημ.

Τῶν κυριῶν τὰ λοῦσα νὰ πάνε νὰ χαθοῦν, γιὰτὶ μ' αὐτὴ τὴ μόδα οἱ κύριοι τρομάζουν καὶ δὲν ἀποφασίζουν ν' ἀπογυναικωθοῦν.

ἀπόγυρα ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀπόγυρα Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.) ἀπόγυρα Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπιρρ. γυρο κατὰ τὰ ἄλλα εἰς -α ἐπίρρ.

1) Οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν ἀλλὰ διὰ λοξοδρομήσεως Πελοπν. (Λακων.) κ.ά. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : *Νὰ πᾶς ἀπόγυρα Λακων. Μὴν πᾶς καταπάνου τους, ἀλλ' ἀπόγυρα ἀπόγυρα αὐτόθ.* β) Μεταφ. πλαγίως, ἐμμέσως, μετὰ περιστροφῶν Λεξ. Δημητρ. : *Τὸν ἔφερε ἀπόγυρα νὰ τοῦ πῇ τὸ μυστικό.* 2) Ἀτόμερα, ἀπόκεντρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Φιλότ.) Πελοπν. (Λακων.): 'Απόγυρα 'ναι 'τοῦ ποῦ κάθεσαι καὶ δὲ σὲ θωρεῖ κἀνείς 'Απύρανθ. Πάμενε ἀπόγυρα νὰ μὴ μᾶς δῇ καὶ κἀνείς Φιλότ. Οἱ ἐλαίές μας εἶναι ἀπόγυρα Λακων.

ἀπογυρεύω ΓΒλαχογιάνν. Τὰ παληκάρ. 46 — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. γυρεύω.

'Αναζητῶ ἐνθ' ἀν.: 'Η γριῶ ἀπογύρευε τὸ τρυφερό της ταίρι. Συνών. ἀναγορεύω 4, ἀναγυρεύω 1, ἀναγυρίζω Β15.

ἀπογύρι τό, Ζάκ. Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. Στιχουργ. 36 — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Βλαστ. ἀπογύρ' Στερελλ. (Μεσολόγγ.) ἀπογιούρι Πελοπν. 'πογύριν Κύπρ. 'ποῦριν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγυρος.

1) Πορεία, δρόμος γινόμενος στροφάδην, κυκλοτερῶς καὶ οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, λοξοδρομία Κύπρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.: Νὰ πάμεν 'πὺς τὸ συντόμιν, γιατί 'ποῖδεῖ ἐν' 'ποῦριν Κύπρ. || Παροιμ.

Τὸ πογύριν ἔδει μίλιν, | τὸ συντόμιν ἔδει δκγὸ

(ὁ διὰ πλαγίων καὶ ἡπίων μέσων ἐνεργῶν ἐπιτυγχάνει ἀσφαλέστερον καὶ συντομώτερον τοῦ σκοποῦ του) Κύπρ. Συνών. ἀναγυρίδα 1, ἀνάγυρος (Ι) 1, ἀπογυρίδα 1, ἀπογύρισμα 1, ἀπόγυρος 1. Πβ. ἀναγυρία. β) Μεταφ. περιστροφή, ἐλιγμός, ἐπὶ λόγου Κεφαλλ. Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ.: Τοῦ τὸ εἶπα μὲ τὸ 'ποῦριν! Κύπρ. Πές το ξάστερα, ἐγὼ δὲ βορῶ νὰ καταλάβω αὐτὰ τ' ἀπογύρια! Κεφαλλ. 'Αφῆσε τ' ἀπογύρια! Λεξ. Βλαστ. Συνών. ἀπογυρίδα 1, ἀπογύρισμα 1 β. 2) Μέρος ἀπόκεντρον Πελοπν. Συνών. ἀπόγυρος 2. 3) Ἄνεμος πνέων οὐχὶ διαρκῶς ἐξ ἑνὸς σημείου, ἀλλ' ἐκ διαφόρων διευθύνσεων Ζάκ.

4) Περίοδος, γῦρος Κεφαλλ. — ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

'Εκάνανε οἱ γυναῖκες τ' ἀπογύρι

συντροφίες συντροφίες 'ς τὴ χώρα ἀντάμι

ΑΛασκαράτ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀπογυρίδα 2, βόλτα, γῦρος. 5) Μακρὰ περίοδος, ἀχανὴς ἔκτασις Κύπρ.: Ἄσμ.

Τόσον 'πογύριν θάλασσα πότε νὰ τὴν-ε-φράξω;

6) Τὸ περιλάκκωμα τῆς ἀμπέλου Κύπρ.: Πάμεν 'ς τὸ 'ποῦριν. Συνών. ἀπόγυρος 4. 7) Περιφραγμα ἐκ καλάμων ἐν τοῖς ἰχθυοτροφείοις πρὸς ἀπόκλεισιν καὶ ἀλειάν ἰχθύων Στερελλ. (Μεσολόγγ.)

ἀπογυρίδα ἡ, Λεξ. Δημητρ. ἀπογυρία Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπογύρι.

1) Ἀπογύρι 1 β Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Μ' ἀπογυρίες καὶ ξεπλανέματα | καὶ μὲ λογιῶνε ψέματα σὲ χώρισαν 'πὸ μένα.

2) Περιφορὰ εἰκόνης κατὰ τὴν λιτανεῖαν Κύθηρ.: Θὰ κάμωμε ἀπογυρία τὴν εἰκόνα.

ἀπογυρίδα ἡ, Ἀμοργ. Ἄνδρ. Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Πάρ. Τήν. κ. ἀ. ἀπογυρ' δὲ Πάρ. (Λεῦκ.) ἀπογυρία Κάρπ. ἀποῦριδα Θήρ. Ἰκαρ. Κάρπ. ἀποῦρδὲ Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόγυρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

1) Ἀπογύρι 1, ὁ ἰδ., Ἀμοργ. Ἄνδρ. Κρήτ. Κύθν. Πάρ. (Λεῦκ. κ. ἀ.) Τήν. κ. ἀ.: Πάμε ἀπὸ τὸ δοταμὸ γιὰ νὰ μὴ γάνωμε ἀπογυρίδα Ἄνδρ. Ἐκαμα ἀπογυρίδα καὶ γι' αὐτὸ ἄργησα Ἀμοργ. Κάνω ἀπογυρ' δὲ Πάρ. (Λεῦκ.) || Ἄσμ.

'Εμάθα δὸ πῶς σ' ἀγαπῶ κ' ἐστέσα δὴ βαῖδα, μὰ 'γὼ 'μουνε μαργιόλικο κ' ἔκαμ' ἀπογυρίδα

Κρήτ. β) Καμπὴ δρόμου Ἰκαρ. Πβ. ἀπογύρισμα 2.

2) Ἀπογύρι 4, ὁ ἰδ., Θήρ. Κάρπ. κ. ἀ.: Κάνε μὴν ἀπογυρίδα κ' ἔλα Θήρ. || Ἄσμ.

Μπαίνει 'ς τὸ φόρο, πορπατεῖ καὶ κρουφοκαμαρώνει

καὶ κἀν' ἀποδιαστική καὶ κἀν' ἀποῦρία

Κάρπ. 3) Περίμετρος, περιφέρεια Θήρ. Συνών. ἀπόγυρος 3.

ἀπογυρίδι τό, Κάρπ. Κύθηρ. Σίκιν. κ. ἀ. ἀποῦριδι Θήρ. Κάρπ. Σίκιν. ἀποερίδι Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀπογυρίζω, παρ' ὁ καὶ ἀποερίζω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

1) Συνήθως ἐν τῷ πληθ., τὰ κατὰ τὸ κυκλοτερές κοσκίνισμα τῶν γεννημάτων ἐπιπολάζοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἀκάθαρτα στοιχεῖα, σκύβαλα Θήρ. Κάρπ. κ. ἀ.: Ρίξε 'ς τοῖς ποῦλ-λες τ' ἀποῦριδα Κάρπ. Ἐρριξα τ' ἀποῦριδι 'ς τοῖς κόττες Θήρ. Συνών. ἀποκοσκινίδι, ἀποδερμωνίδι, κοσκινίδι. 2) Τὸ μετὰ τὸ κοσκίνισμα τῶν γεννημάτων ἐναπομένον ἐν τῷ κοσκίνῳ καθαρὸν γέννημα Κύθηρ. Σίκιν. 3) Τὸ περιτείχισμα ἀγροῦ ἢ ἀμπέλου Σίκιν.

ἀπογυρίζω σύνθη. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἀπογυρίζ-ζω Χίος ἀπογυρίνιζω Σίκιν. ἀπογυρίζω Σκῦρ. ἀπογυρίζου σύνθη. βορ. ἰδιωμ. ἀποῦρίζω Θήρ. Ἰκαρ. Κάρπ. Μύκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σίκιν. κ. ἀ. ἀποῦρίτζω Κάρπ. ἀποερίζω Θήρ. 'πογυρίζω Κύπρ. Κῶς Ρόδ. Τήλ. 'πογυρίνιζω Σίκιν. 'ποῦρίζω Ἰκαρ. Κάρπ. Κίμωλ. Κύθν. Κύπρ. κ. ἀ. ποῦρίτζω Κάρπ. 'πεγυρίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'πεῦρίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) 'πιγυρίζου Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. ἀπογυρίζω. Πβ. Περί δυστυχ. καὶ εὐτυχ. στ. 274 (ἐκδ. SLambros σ. 300) «ἀπογυρίζει τὸν τροχόν, βλέπει τὸν τριγυρίαν». Ὁ τύπ. ἀποερίζω κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀπογέρνω.

Α) Ἀμτβ. 1) Κάμνω ἀπόγυρον, πορεύομαι στροφάδην, κυκλοτερῶς καὶ οὐχὶ κατ' εὐθείαν γραμμὴν, παρεκκλίνω, παρακάμπω σύνθη.: Ποτὲ δὲν ἔρχεται ἀρίττα, πάδα ἀπογυρίζει ἀπὸ τῆς ἀπανάστρατες Κεφαλλ. Ἐποῦρισε γὰ νὰ πάη 'ς τῆς ἀγαπητικῆς του γιὰ νὰ μὲν τὸν δοῦν Κύπρ. Γιὰ 'πιγύρ'σι, διέ, τί γίνιτι πίσου ἀπ' δὸν δοῖχον μας Ἰμβρ. || Παροιμ. Ἄν ἔξερα τὴν πέτραν ποῦ 'θεν νὰ κουτσουβλήσω, ἐποῦριξα 'πὸ 'ναν μίλιν (ἐπὶ τῶν ἀπροόπτων κακῶν) Κύπρ. Γυρίζει 'πογυρίζει τ' ἄλεσμα, 'ς τὸν μύλον του πααίνει (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ πρᾶξῃ ἄλλως, παρὰ νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν μοιραίαν ὁδὸν) Κῶς || Ἄσμ.

Εἶπουν νὰ μὲν πάω 'σ-σω της, εἶπουν νὰ μὲν πατήσω,

τὸ' ἐμέναν στράτα μού ἐνι, πόθ-θεν νὰ 'ποῦρίσω;

Κύπρ. Συνών. ἀναγυρίζω Α3. Καὶ μετβ. παρεκκλίνων τῆς εὐθείας ὁδοῦ ἀπομακρύνω τινὰ ἀπὸ τινος Ρόδ.: Ἄσμ.

'Σ τῆς ποθητῆς μου τὸ στενὸ 'πουκεῖ 'ποῦρίσετέ με.

Συνών. ἀναγυρίζω Β4. 2) Κάμνω στροφήν κατὰ τὸ ἔσχατον ὄριον τοῦ καλλιεργουμένου ἀγροῦ, ἐπὶ τοῦ ζευγηλάτου Κίμωλ.: Τώρα ἀπογυρίζει πίσω. Συνών. ἀπογέρνω Α5. 3) Κάμνω ἀντιστροφήν, γυρίζω ἀντιστρόφως Πόντ. (Τραπ.): Ἐγύρτσα ὁλόερα 'ς σ' ὅσπιτι κ' ὕστερα ἐπεγύρτσα. 4) Ἐπιστρέφω, ἐπανερχομαι Θράκ. (Ἀδριανούπ. Σαρεκκλ. κ. ἀ.) Ἰκαρ. Κύπρ. Λέρ. κ. ἀ.: Πῆγε 'κεῖνος καὶ δὲν ἀπογύρ'σε ἀκόμη Σαρεκκλ. || Φρ. Ἐκεῖ ποῦ θὰ πᾶς, νὰ μὴν ἀπογυρίσῃς! (ἀρά) Θράκ. || Παροιμ. Ἡ ἀανιὰ 'ποῦ-ρισε καὶ τῆς ἀανοῦς ἐπόκατο (αἱ διαβολαὶ καὶ συκοφαντίαι, ἀφοῦ κάμουν τὸν γῦρον των, ἐπιστρέφουν πάντοτε εἰς τοὺς ἐκτοξεύοντας ταύτας. ἀανιὰ = ἀβανιὰ, συκοφαντία) Κάρπ.

|| Ἄσμ. Ἀπογύρισε τὸ γιόμα | κ' ἔλα νὰ μὲ βρῇς 'ς τὸ στρῶμα

